

superposin, perquè no hi ha prou públic i es corre el risc que, com en alguna de les lectures —a les 6 de la tarda—, hi arribi a haver només quatre persones de públic. Justificar-ho dient que són punts de prestigi del festival és poc honest, evita reconèixer que s'han pogut cometre errors i que hi hagi la consegüent rectificació.

El FITAG de Nits ha estat el foc de camp de les colònies teatrals. En nom de la llibertat creativa s'ha posat a disposició de qual-sevol, cada nit, dos tècnics, una taula de llums, una taula de so, amplificadors, altaveus, els focus que han estat necessaris, una actriu professional i un escenari, a compte del pressupost del festival. El resultat: imitacions, acudits, excentricitats i, com a cirereta, Pedro Marín fent el ridícul. Una cosa és la llibertat creativa i una altra llençar els calés. No és una qüestió de gustos, sinó de sentit comú.

El balanç dels organitzadors és positiu —això contribueix a inflar més la pilota d'una fal·làcia enunciació repetidament en les darreres dates: que el teatre gironí travessa un moment esplèndid—, i la seva opinió, molt discutible, és que la ciutat ha viscut un festival al qual encara li manca el més important: una justificació convincent més enllà de les xifres d'ocupació o de la satisfacció dels participants. La seva aportació al teatre

gironí és nul·la; fins a la propera edició no se'n tornarà a parlar; els grups amateurs gironins, el teatre gironí i, en definitiva, la ciutat, no en treuen res, més aviat hi perden, perquè els recursos que es destinen al FITAG podrien revertir d'una forma més directa en l'activitat de les companyies. Al teatre gironí, i a l'amateur en particular, li manca formació, formació, formació i veure món.

Dani Chicano

Setmana Intercultural de Girona 2005

15a Escola d'Estiu (del 5 al 10 de setembre) organitzada per la Fundació SERGI (Servei Gironí de Pedagogia Social).

Des de fa almenys 15 anys, Girona és un referent català i espanyol en temes d'immigració i interculturalitat. Ho és per la confluència de molts factors, però un dels més rellevants i emblemàtics és l'Escola d'Estiu de Sergi.

Quan va néixer, el 1990, la reflexió i el debat sobre aquests temes a casa nostra estava encara a les beceroles, i la major part d'entitats públiques i administracions (locals, nacional i estatal) amb prou feines s'havien plan-

Quan el futur és el passat

De sobte, tal com els va passar als nostres avis o besavis, ens ha entrat la febre dels trens i dels tramvies. És meravellós.

Ara s'estudia la viabilitat d'una anella ferroviària de les Gavarres, per a un anomenat tramtren, híbrid que pot discórrer com a tren en zones rurals i com a tramvia en zones urbanes. El traçat que es proposa, a partir de Girona, enllaça poblacions com Salt, Cassà, Llagostera, Santa Cristina d'Aro, Sant Feliu de Guíxols, Platja d'Aro, Palamós, Palafrugell, la Bisbal, Flaçà, Cervià, Cornellà, Banyoles, Sarrià de Ter i altra vegada Girona. És meravellós: l'any 1887 es va inaugurar la línia fèrria de Palamós a Girona, amb un tren que recorria una part notable del trajecte ara proposat. L'any 1892 es va estrenar la línia de Sant Feliu de Guíxols a Girona, que cobria una altra part dels pobles de la ruta. I l'any 1928 la línia de Palamós es va ampliar amb la branca de Banyoles, que resseguia una altra part de l'anella que ara es projecta. En ares del progrés i de l'automobilisme, la línia de Palamós va ser suprimida l'any 1956, i la de Sant Feliu va ser clausurada l'any 1969.

Ara s'estudia també la viabilitat d'un tramvia que enllaçaria Salt i Girona, dues poblacions ja unides per la trama urbana. És meravellós: l'any 1925 es va presentar a l'Ajuntament de Girona el projecte de construcció d'una línia de tramvia per unir Salt a Girona i amb Sarrià de Ter. La proposta no va prosperar perquè no es podia perjudicar el pas de carros i tartanes pels carrers del barri vell de Girona.

És meravellós: tot això que ara es presenta com una alternativa a l'automòbil i una panacea contra el seu domini, els nostres avis o besavis ja ho havien inventat i ho van experimentar en la mesura i durant el temps en què ho va permetre la competència del trànsit rodat, finalment victoriosos. I ara el senyor Albert Vilalta, president d'una entitat ferroviària barcelonina, ve a Girona i diu que el tren i el tramvia són els transports del futur. Tant de bo, però aquí, si ens és permès de dir-ho, el tren i el tramvia són el nostre passat. El passat que vam perdre i que difícilment podrem recuperar.

Narcís-Jordi Aragó

tejat les qüestions relatives a la integració, a la convivència i a la ciutadania, qüestions, i polítiques, que avui sí que formen part del debat públic, de les preocupacions i de les actuacions, més o menys ben orientades, d'ajuntaments, departaments de la Generalitat i ministeris.

La iniciativa d'organitzar una Escola d'Estiu sobre interculturalitat va sorgir d'un grup de professionals i voluntaris del camp educatiu que es trobaven absolutament mancats d'eines conceptuals, de recursos i materials tècnics i d'experiències contrastades per poder fer una intervenció ben fonamentada, prou eficaç i amb uns objectius socialment justos. Les Escoles d'Estiu d'aquells primers anys van acollir persones procedents de tot l'Estat espanyol (de Madrid al País Basc, d'Andalusia a Aragó), un indicador prou eloqüent de l'oportunitat, la solitud i la solidesa de la iniciativa de la Fundació gironina.

Les primeres edicions, d'una qualitat excepcional, van posar les bases del seu

enorme prestigi i van viure un creixement constant, en nombre de participants i en diversificació dels àmbits d'actuació, de manera que el 1994 en el rètol identificador de 5a Escola d'Estiu s'hi va afegir per primer cop el de Setmana Intercultural de Girona, que s'ha mantingut fins ara. És una manera de fer avinent que l'Escola ha fet arrels profundes, s'ha obert a la ciutat i ha abastat un públic molt més ampli, gràcies a tot un seguit d'activitats culturals paral·leles (cinema, teatre, música, exposicions, presentació de llibres, fòrums de debat, etc.). Tot i això, el 1997 no hi va haver Escola d'Estiu, no només a causa d'un relleu en l'equip organitzador, sinó també per un canvi important en el panorama: les institucions públiques i la societat en general s'han anat fent conscients que la immigració no és un tema passatger, ni anecdòtic, sinó que ha passat a ser estructural i qüestiona tot l'entramat de relacions socials i culturals establertes, i les propostes de for-

mació de professionals dels diferents àmbits en qüestions de migració, exclusió social i convivència proliferen i s'especialitzen.

Però els pilars començats a bastir el 1990 són sòlids i la formació que s'ofereix a l'Escola d'Estiu de Sergi té un plus i un bagatge que no tenen les altres: la llibertat d'una entitat del tercer sector, i una determinada perspectiva sociopolítica que té clar que el treball educatiu per una societat més justa i democràtica passa no només per dominar unes bones tècniques sinó també per tenir les idees clares. En són un bon exemple els temes treballats en aquesta quinzena edició: podem parlar ja d'un Islam europeu i català?, és el carrer un espai essencialment conflictiu?, ser dona i immigrada alhora és un passaport segur a l'exclusió?, quina identitat social i cultural tenen els fills de les famílies immigrades?

Francesc Carbonell, fundador d'aquesta Escola d'Estiu i persona clau en qüestions d'immigració i

interculturalitat, ha fet en la conferència de clausura de l'edició d'enguany algunes afirmacions que il·lustren magníficament l'esperit de la Setmana Intercultural de Girona: «Ens hem equivocat si pensem que l'acollida d'immigrants és una nova feina per a especialistes, perquè es tracta només que tots fem ben feta la nostra feina habitual»; «Hem de canviar d'òptica: el problema de l'acollida, de la integració, no és prioritàriament dels immigrants sinó de la gent d'aquí»; «En aquests temps tots vivim en una mena de naufragi, i els qui tenen el salvavides són els qui criden allò de "Salvi's qui pugui!"».

Per acabar: tot i els anys passats, Girona segueix essent un referent català i espanyol en temes d'immigració i interculturalitat. No he acabat d'entendre mai perquè les institucions públiques gironines —començant per la Universitat de Girona, però seguint per la Diputació, els ajuntaments de Girona, Figueres, Olot, Banyoles, Salt, Palafrugell, Roses... per esmentar-ne alguns dels més concernits— i les delegacions respectives del govern de Catalunya no han fet d'aquesta realitat consistent i contrastada una marca de qualitat i un emblema de les seves polítiques i actuacions.

Xavier Besalú